

saadan, og hvem har stemt saadan; saa og saa mange stemmer for, saa og saa mange imod. Det er ikke Ting, som kan afgøres geometrisk eller aritmetisk; det er Spørgsmaal, hvor man skal have et samlet Indtryk, et Totalindtryk, og hvor hverken den enkeltes Mening eller en Afstemning, der gaar ud paa at fastslaa bestemte Tal, paa nogen Maade kan være afgørende.

Den højtærede Minister lagde mig ogsaa en anden Udtalelse i Munden, nemlig den, at jeg skulde være enig i den Praxis, som siden den bekendte Skrivelse af 5. Februar 1900 har udviklet sig, og at jeg derfor ogsaa burde indse, at saadanne faste Regler var nødvendige. Jeg har sagt lige det modsatte. Jeg har bestemt hævdet, at det var en Fejl, at man paa Grundlag af denne Skrivelse kom ind paa saadanne mekaniske Regler. Det ligger end ikke i selve Skrivelsen. Det ligger endnu mindre i Lovens Aand og Ord, og som Følge deraf er det netop en Fejl. Jeg har indrømmet det rent faktiske; men jeg har udtrykkelig kritiseret hele denne Udvikling og betegnet den som en rent formel, rent formalistisk eller bureaukratisk Udvikling og som Følge deraf en rent forkert.

Den højtærede Minister bemærkede, at nu vilde han opgive at belære mig. Ja, det kan han ogsaa trøstigt gøre paa dette og adskillige andre Omraader, thi Forudsætningen for at belære andre er, at man har større Indsigt i vedkommende Emne. Jeg har paavist, at den til Grund liggende Udtalelse i hans tidligere Bemærkninger simpelthen var en Alogisme. Han opstillede et Alternativ: at vi fik enten en ny Lov med Indtægtsgrænser eller en ny Lov, der bygger paa et helt andet Grundlag, altsaa uden Indtægtsgrænser, og saa sluttede han deraf videre, at hvis ikke nogen af de to Muligheder blev realiseret, omkalfatrede vi Grundlaget, hvorefter man efter alle logiske Regler, der overhovedet eksisterer i Verden, maa slutte, at hvis vi realiserer en af de to Muligheder, omkalfatrer vi det ikke, men da efter den højtærede Ministers eget Udsagn det nuværende Grundlag er Indtægtsgrænser, kan han umuligt sige, at hvad enten vi faar Indtægtsgrænser eller ikke, omkalfatrer vi det bestaaende. Det er simpelthen stridende mod almindelig Logik, og naar man er grebet i en Alogisme, klæder det ilde, at man staar op og vil belære andre og saa paa et vist givet Tidspunkt opgiver at belære andre, fordi man mener, at vedkommende ikke kan forstaa det. Jeg vil bede den højtærede Minister først studere Logikken og

sette sig ind i dens Regler, saa vil der være Haab om, at han ogsaa vil kunne forstaa min Forklaring af de faste Indtægtsgrænser. Det vilde være saa meget mere klædeligt, som den højtærede Minister ellers staar paa det Standpunkt, at han mener at kunne magte alt. Overfor min Paavisning af, at det meget let kan hænde i en nær overskuelig Fremtid, at Prisniveauet fuldstændig skifter, svarede han mig ganske overlegent: Det er saamænd ligegyldigt med disse Krigshistorier, om Krigen snart faar Ende eller ej. Det er Ting, han paa ingen mulig Maade begriber har det fjerneste at gøre med det, vi her foretager os. Vi kan saamænd meget godt uden Hensyn dertil allerede nu fastsætte disse Grænser, som dog i en saa væsentlig Grad — det kan ingen benægte — vil være afhængig af, om Prisniveauet gaar op eller ned, efter som Levofoden i det væsentlige bestemmes heraf. Ja, det er meget smukt, at man saaledes tiltror sig at kunne løse alle mulige Opgaver ganske uden Hensyn til, hvad der sker i de store Lande. Her i det lille Danmark kan vor Indenrigsminister klæde det hele, han behøver ikke at tage det allermindste Hensyn til, hvad der foregår i den store Verden. Men denne Quasi-Overlegenhed er i Virkeligheden saare lidt imponerende, den smager i hvert Fald ikke Spor af sokratisk Visdom, der begynder med at se sine Evners Begrænsning og omhyggeligt undersøger, hvor man ikke formaar noget eller ikke er i Stand til at tænke noget, og det hænder meget ofte, at Tilliden til egen Formaaen staar i sørgeligt Misforhold til de egentlige Evner. Det er efter min Mening kun en Monsieur Habakuk, der er *capable de tout*.

Formanden: Da det vilde være meget ønskeligt at kunne tilendebringe Behandlingen af denne Sag i dette Møde, og da der er flere Talere indtegnede, jeg anmode Talerne om at fatte sig i størst mulig Korthed.

Ordføreren (Kierkegaard): Jeg ønsker kun at gøre en ganske kort Bemærkning til det ærede Medlem for Præstø Amds 2den Valgkreds (Stauning). Jeg har aldrig med et Ord nævnt — og fortrykket vil vise det —, at det Udvalg som i sin Tid var nedsat til at forberede Revisionen af Sygekasseloven, havde talt sig om at indsætte Grænser i Lov og endnu mindre har jeg udtalt, at det ærede Medlems Partifælle havde været med dertil. Nej, det, jeg omtalte, var, at de foreslaaede Børne-